

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl samosoudkyní JUDr. Petrou Venclovou, Ph.D., ve věci

žalobkyně: **M. P.**
trvale bytem U.
zastoupena advokátem Mgr. Vratislavem Tauberem
sídlem náměstí 28. října 1898/9, 602 00 Brno

proti
žalovanému: **Ředitelství služby cizinecké police**
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 2. 2020, č. j. CPR-31138-3/ČJ-2018-930310-V235,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Rozhodnutím, které je specifikováno v záhlaví tohoto rozsudku, zamítl žalovaný odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, tj. Krajského ředitelství police Pardubického kraje, Odboru cizinecké police, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, ze dne 15. 8. 2018, č. j. KRPE-32999-49/ČJ-2018-170022-SV, kterým bylo žalobkyni podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zák. č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou jí nelze umožnit vstup na území států Evropské unie v délce jednoho roku a dále stanovena doba k vycestování z území České republiky na 30 dní, neboť žalobkyně

byla na území České republiky zaměstnána bez povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání.

2. Žalobkyně napadla rozhodnutí žalovaného žalobou podanou podle § 172 odst. 2 zákona o pobytu cizinců a podle § 65 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“).
3. Žalobkyně označila rozhodnutí žalovaného za nepřezkoumatelné. Dále pak uvedla, že před orgánem prvního stupně namítala, že řízení o správním vyhoštění nebylo řádně zahájeno ve smyslu § 46 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“), neboť ze správního spisu není zřejmé, jak orgán prvního stupně postupoval. Žalovaný dospěl k závěru, že řízení o vyhoštění zahájeno bylo, neboť žalobkyně do protokolu ze dne 19. 4. 2018 za přítomnosti tlumočníka uvedla, že poučení rozuměla a byla seznámena se všemi skutečnostmi, pro které je třeba s ní provést výslech. Vzala na vědomí právo nevypovídat, kterého využila a dále uvedla, že se k výslechu dostaví se svým právním zástupcem a současně sdělila, že se odmítá vyjádřit ke skutečnostem týkajícím se jejího osobního života a dopadu případného správního vyhoštění na něj. Protokol následně odmítla podepsat. Dle žalobkyně tak nedošlo k zahájení řízení podle § 46 odst. 1 správního řádu a bylo proto třeba postupovat podle § 24 odst. 3 správního řádu. Dle žalobkyně na věci nic nemění ani ta skutečnost, že právní zástupce oznámil správnímu orgánu převzetí zastoupení žalobkyně.
4. Dále žalobkyně namítala, že nebylo prokázáno, že na území České republiky byla zaměstnána. Podklady obsažené ve správním spise prokazují pouze tu skutečnost, že žalobkyně byla kontrolována v provozovně společnosti CORAMEXPORT s.r.o. Naproti tomu nebylo objasněno, kdo měl být zaměstnavatelem žalobkyně, zda šlo vůbec o vztah nadřízenosti a podřízenosti. Vzhledem k tomu, že žalobkyně neovládá český jazyk, nemá vypovídací hodnotu cokoli, co žalobkyně na místě kontroly podepsala bez tlumočení.
5. Při setrvání na shora uvedených námitkách považuje žalobkyně za zásadní námitku ve věci svoje tvrzení, že předmět řízení byl v napadeném rozhodnutí vymezen „poněkud širěji“, než tomu bylo ve sporovaném zahájení řízení, tj. zaměstnání žalobkyně bez povolení k zaměstnání dne 19. 4. 2018. V napadeném rozhodnutí byla přitom délka doby, po kterou žalobkyně nemůže vstoupit na území Evropské unie vázána na délku jejího údajného neoprávněného zaměstnání, a to od měsíce března 2018 s úmyslem realizace do konce roku 2018. Tato skutečnost přitom nebyla prokázána. Takový postup považuje žalobkyně za nezákonný, neboť nedošlo k rozšíření předmětu řízení v souladu se zákonem.
6. Konečně žalobkyně namítala, že údajná výpověď jednatele společnosti CORAMEXPORT s.r.o. není obsahem správního spisu, je zde obsažen pouze úřední záznam s vyjádřením jednatele uvedené společnosti, který však nelze použít jako důkaz.
7. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě navrhl zamítnutí žaloby. Zdůraznil, že žalobkyně v řízení před soudem uplatnila námitky a argumentaci téměř totožnou s uplatněnými odvolacími námitkami. Žalovaný proto setrval na skutkovém posouzení a právním zhodnocení věci, jak je prezentoval v žalobou napadeném rozhodnutí. K námitce údajného „poněkud širěji“ vymezeného předmětu řízení uvedl, že doba trvání skutku byla stanovena takto: „minimálně dne 19. 4. 2018.“ Výkon zaměstnání od měsíce března 2018 s předpokladem do konce roku 2018 vyplývá ze sdělení jednatele společnosti CORAMEXPORT s.r.o., R. Š, které je obsahem správního spisu.
8. Předně soud konstatuje, že žalované rozhodnutí netrpí nepřezkoumatelností pro nedostatek důvodů ani pro nesrozumitelnost či jinou vadou, k níž by soud musel přihlížet ex officio (§ 76 s.ř.s.). Výrok rozhodnutí splňuje veškeré nároky, které na něj jsou kladeny zákonem, použitá právní úprava je zde přímo uvedena; obsáhlé odůvodnění rozhodnutí obsahuje dostatečné důvody včetně uvedení podkladů, o které se správní orgán při vydání rozhodnutí opíral, včetně

úvah, jimiž se řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů (§ 68 odst. 2, 3 správního řádu). Žalobkyně sama svoji námitku o nepřezkoumatelnosti rozhodnutí ani blíže nekonkretizovala. Obecná povinnost žalobce uplatnit takové žalobní body, z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné, je zakotvena v § 71 odst. 1 písm. d) s. ř.s.

9. Soud po učinění závěru, že žalované rozhodnutí netrpí vadami, které by bránily soudu v jeho přezkoumání (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího soudu ze dne 8. 3. 2011, č. j. 7 Azs 79/2009 – 84 /a contrario/; rozhodnutí NSS jsou dostupná na www.nssoud.cz), přezkoumal žalované rozhodnutí v rozsahu podaných žalobních bodů a podle skutkového a právního stavu v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1, 2 s.ř.s.). Soud přitom nedospěl k závěru, že by zde byl v důsledku relevance právní normy s aplikační předností prostor pro prolomení této zásady ukotvení rozsahu soudního přezkumu (zejména čl. 2 a čl. 3 Úmluvy o ochraně základních lidských práv a svobod a z nich vyplývající zásady „non-refoulement, čl. 8 Úmluvy za kumulativního splnění předpokladů: (1) stěžovatel v řízení před soudem uvede skutečnosti, které nastaly až po právní moci rozhodnutí správního orgánu, (2) tyto skutečnosti nebyly bez vlastního zavinění stěžovatele předmětem zkoumání správního orgánu, (3) zároveň se o těchto skutečnostech lze domnívat, že by mohly být relevantní pro případné nevyhoštění, a (4) soud neshledá dostatečné záruky, že tyto nové skutečnosti budou dodatečně posouzeny v novém správním řízení). Ostatně takové případné okolnosti žalobkyně ani netvrdila. Krajský soud rozhodl ve věci bez jednání v souladu s § 51 odst. 1 s.ř.s., doplnění dokazování účastníci řízení nenavrhovali.
10. Soud se po přezkoumání rozhodnutí plně ztotožnil se skutkovými a právními závěry žalovaného, proto na odůvodnění jeho rozhodnutí plně odkazuje. Lze připomenout, že není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (k tomu viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS).
11. Z obsahu napadeného rozhodnutí se podává, že žalovaný zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí orgánu prvního stupně ze dne 15. 8. 2018, č. j. KRPE-32999-48/ČJ-2018-170022-SV, kterým tento podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3. zákona o pobytu cizinců rozhodl o správním vyhoštění žalobkyně s dobou neumožnění vstupu na území států Evropské unie jeden rok a dle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanovil dobu k vycestování z území České republiky do 30 dní od nabytí právní moci rozhodnutí. Žalobkyně napadla rozhodnutí správního orgánu prvního stupně odvoláním, v němž uvedla, že řízení o vyhoštění nebylo zahájeno, neboť jí nebylo doručeno oznámení o zahájení řízení a dále namítala, že správní spis neobsahuje důkaz o tom, že byla na území České republiky zaměstnána. Listina, kterou žalobkyně podepsala bez přítomnosti tlumočníka, nemůže být řádným podkladem pro vydání rozhodnutí. Žalobkyně trvala na tom, že nebyly prokázány znaky závislé práce a že nebyla odůvodněna stanovená délka zákazu pobytu v trvání jednoho roku, navíc za situace, kdy jí byl dle správního orgánu prokázán pouze jeden den pracovní činnosti, tuto část rozhodnutí tak označila žalobkyně za nepřezkoumatelnou. Žalovaný se však k odvolání žalobkyně plně ztotožnil se závěry správního orgánu prvního stupně. Pokud šlo o zahájení správního řízení, pak vyhodnotil, že žalobkyně byla za přítomnosti tlumočníka seznámena se zahájením řízení, rovněž byla řádně poučena o svých procesních právech a povinnostech, neboť oznámení o zahájení řízení osobně převzala dne 19. 4. 2018 a nadto dne 23. 4. 2018 rovněž její právní zástupce sdělil správnímu orgánu, že byl se zahájením správního řízení obeznámen. Pokud jde o prokázání zaměstnání žalobkyně na území ČR, pak má za to, že skutek je prokázán výpovědí svědka Ř., pracovníka Oblastního inspektorátu práce pro Královéhradecký a Pardubický kraj, pracoviště Svitavy, za jehož účasti kontrola probíhala. Žalovaný poukázal rovněž na vyjádření jednatele společnosti CORAMEXPORT s.r.o., který

sdělil, že žalobkyně svou pracovní činnost pro jejich dodavatele ŠTEVJORA s.r.o. vykonávala od počátku měsíce března 2018 a měla ji dle dohody vykonávat do konce roku 2018. K námitce stanovení délky uloženého správního vyhoštění pak uvedl, že ji považuje za adekvátní zjištěným okolnostem i skutečností, že žalobkyně po svém odhalení spolupracovala se správním orgánem.

12. Nyní k samotnému soudnímu přezkumu. Žalobkyně namítala, že správní řízení nebylo řádně zahájeno. Podle § 46 odst. 1 správního řádu platí, že řízení z moci úřední je zahájeno dnem, kdy správní orgán oznámil zahájení řízení účastníkovi uvedenému v § 27 odst. 1 doručením oznámení nebo ústním prohlášením, a není-li správnímu orgánu tento účastník znám, pak kterémukoliv jinému účastníkovi. Oznámení musí obsahovat označení správního orgánu, předmět řízení, jméno, příjmení, funkci nebo služební číslo a podpis oprávněné úřední osoby. Podle § 46 odst. 3 správního řádu může být oznámení o zahájení řízení spojeno s jiným úkonem v řízení. Judikaturou správních soudů bylo přitom dovozováno již za účinnosti předchozího obecného procesního předpisu správního práva zák. č. 71/1967 Sb, o správním řízení (správní řád), který v § 18 odst. 3 povinoval správní orgán, aby účastníky o zahájení správního řízení uvědomil, že rozhodující je prokázání materiálního, nikoli formálního zahájení správního řízení. Tento závěr akcentuje okolnost, zda je účastník správního řízení prokazatelně fakticky obeznámen s právními účinky zahájení správního řízení. Lze tak odkázat např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 3. 2004, č. j. 7 A 163/2002-53, č. 629/2005 Sb. NSS: „Nedostatek formálního doručení oznámení o zahájení řízení je v řízení zhojen, jestliže z vyjádření účastníka k doručované písemnosti je zřejmé a nepochybné, že rozhodnutí přijal a dále činil v řízení úkony, které s jeho zahájením souvisely.“ Je tedy otázkou k posouzení soudem, zda v dané věci byla žalobkyně prokazatelně obeznámena s právními účinky zahájení správního řízení pro její osobu. V dané věci se přitom z obsahu správního spisu zcela jasně podává, že dne 19. 4. 2018 byla jednak v čase od 8:50 do 9:20 hodin provedena pobytová kontrola v prostorách společnosti CORAMEXPORT s.r.o., na adrese M. T. (úřední záznam), kdy byla zkontrolována žalobkyně (na pracovišti se nacházely celkem čtyři cizinky), která byla zastižena v pracovním oděvu při výkonu pracovní aktivity spočívající v úklidu prádla v provozu prádelny, jednak bylo téhož dne vyhotoveno oznámení zahájení správního řízení ve věci správního vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců (č. j. KRPE-32999-16/ČJ-2018-170022-SV), které žalobkyně převzala dne 19. 4. 2018 v 21:15 hodin, avšak toto převzetí odmítla podepsat. Ust. § 46 odst. 1 správního řádu přitom právní účinky zahájení správního řízení nespojuje s nutností podpisu o převzetí písemného oznámení zahájení správního řízení. Tedy okolnost odmítnutí podpisu o převzetí je v otázce posouzení toho, zda správní řízení bylo řádně zahájeno, zcela irrelevantní. Podstatné je, že zahájení řízení je prokázáno tímto písemným oznámením zahájení správního řízení, které obsahuje veškeré náležitosti podle § 46 odst. 1 správního řádu, přičemž jeho obsah byl žalobkyni tlumočen do ukrajinského jazyka (tlumočnice V. T.). V protokole o výsledku účastníka správního řízení ze dne 19. 4. 2018 je uvedeno prohlášení žalobkyně, že byla seznámena s předmětem řízení i skutečnostmi, pro které je s ní třeba provést výslech. Nadto ze sdělení právního zástupce žalobkyně ze dne 23. 4. 2018, které bylo správnímu orgánu prvního stupně zasláno e-mailem, jednoznačně vyplývá, že tento byl obeznámen se zahájením správního řízení o správním vyhoštění žalobkyně: „V příloze zasílám plné moci klientek, se kterými bylo dne 19. 4. 2018 zahájeno řízení ve věci správního vyhoštění ...“. Tedy ani právní zástupce žalobkyně neměl pochybnosti o tom, v jaké věci a kdy bylo správní řízení zahájeno. Za popsání stavu věci tak soud nemá žádné pochybnosti o tom, že správní řízení bylo v dané věci žalobkyně řádně zahájeno dne 19. 4. 2018 a uvedenou žalobní námitku tak vyhodnotil jako absolutně nedůvodnou až účelovou.
13. Dále žalobkyně tvrdila, že nebylo prokázáno, že byla zaměstnána na území České republiky, zejména nebyly prokázány znaky závislosti a podřízenosti práce a nebylo vyjasněno, kdo měl žalobkyni vyplácet odměnu.

14. Podle § 178b odst. 1 věta první zákona o pobytu cizinců se zaměstnáním pro účely tohoto zákona rozumí výkon činnosti, ke které cizinec potřebuje povolení k zaměstnání, zaměstnaneckou kartu nebo modrou kartu. Podle § 89 odst. 1 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti může být cizinec přijat do zaměstnání a zaměstnáván, je-li držitelem platné zaměstnanecké karty, karty vnitropodnikově převedeného zaměstnance nebo modré karty, pokud tento zákon nestanoví jinak. Podle odst. 2 téhož ustanovení může být cizinec dále přijat do zaměstnání a zaměstnáván, má-li platné povolení k zaměstnání vydané krajskou pobočkou Úřadu práce a platné oprávnění k pobytu na území České republiky.
15. Ve správním řízení bylo sdělením Úřadu práce České republiky - Krajská pobočka v Pardubicích, kontaktní pracoviště Svitavy, ze dne 25. 4. 2018 prokázáno, že žalobkyně nedisponovala platným povolením k zaměstnání a ani nepodala žádost o povolení k zaměstnání. Rovněž tak žádný zaměstnavatel neoznámil její nástup do zaměstnání. Dále bylo výpovědí svědkyně V. N. ze dne 18. 5. 2018, která je zaměstnána jako vedoucí provozu společnosti CORAMEXPORT, s.r.o., prokázáno, že tato společnost uzavřela smlouvu o dílo se společností ŠTEVJORA s.r.o., jejím předmětem bylo poskytování úklidových prací a třídění, skládání, žehlení, balíčkování a setování prádla. Svědkyně na základě fotografie žalobkyně připustila, že tato mohla být zaměstnankyní společnosti ŠTEVJORA, s.r.o., a uvedla jméno další cizinky – N. L., která byla vedoucí skupiny a která zadávala žalobkyni práci. Uvedená smlouva o dílo ze dne 1. 3. 2018 byla uzavřena do dne 31. 12. 2018 a je založena ve správním spise. Svědek R. Ř., který dne 19. 4. 2018 jako inspektor Státního úřadu inspekce práce prováděl kontrolu nad dodržováním pracovněprávních předpisů v areálu společnosti CORAMEXPORT, s.r.o., vypověděl dne 14. 6. 2018, že žalobkyni, kterou ztotožnil dle předložené fotografie, osobně kontroloval na místě a že žalobkyně v době kontroly třídila prádlo. Dále uvedl, že na jeho otázku, zda v dané společnosti vykonává pracovní činnost, odpověděla „ano, vykonávám.“ Tedy skutkový stav věci, totiž že žalobkyně bez povolení minimálně dne 19. 4. 2018 vykonávala zaměstnání na území České republiky, je jednoznačně prokázán sdělením příslušného úřadu práce, výpovědí dvou svědků a smlouvou o dílo, přičemž tyto důkazy plně korespondují s údaji obsaženými v úředním záznamu ze dne 19. 4. 2018, který byl sepsán Krajským ředitelstvím policie Pardubického kraje, Odborem cizinecké policie, Oddělením pobytové kontroly, pátrání a eskort a stejně tak s písemným sdělením R. Š., jednatele společnosti CORAMEXPORT, s.r.o., ze dne 22. 5. 2018, v němž jmenovaný uvedl, že společnost CORAMEXPORT, s.r.o. nevyplácela mzdu cizinkám, které zde pracovaly na základě smlouvy o dílo se společností ŠTEVJORA, s.r.o. Žalobkyně byla dle úředního záznamu zastižena přímo pracovišti v pracovním oděvu při úklidu prádla v provozu prádelny a přímo na místě byla zjištěna její totožnost dle cestovního pasu. Vedoucí pracovnice paní V. N. přitom předložila ke kontrole jmenný seznam cizinek pracujících na základě smlouvy o dílo s jiným subjektem, mezi nimi byla žalobkyně uvedena. Jméno žalobkyně je rovněž uvedeno na seznamu kontrolovaných a ztotožněných osob Oblastního inspektorátu práce pro Královéhradecký a Pardubický kraj ze dne 19. 4. 2018. U žalobkyně se jednalo jednoznačně o závislou práci, neboť práce jí byla přidělována a kontrolována vedoucí skupiny – N. L., žalobkyně vykonávala práci osobně a za úplatu, která jí měla být vyplácena společností ŠTEVJORA, s.r.o., dle smlouvy o dílo se mělo jednat o zajišťování práce touto společností do konce roku 2018. Rozhodné okolnosti jsou prokázány primárně přítomností žalobkyně při kontrole, kdy pracovní činnost přímo osobně vykonávala, sama toto uvedla k dotazu inspektora práce, naopak neuvedla, že nerozumí, jak posléze tvrdila, naopak jednoznačně odpověděla, že vykonává výdělečnou činnost, jak je prokázáno výsledkem svědka R. Ř.; dále smlouvou o dílo a rovněž vyjádřením jednatele společnosti CORAMEXPORT s.r.o. o tom, že tato společnost mzdu nevyplácela. Z těchto důkazů v jejich vzájemném souhrnu a z výpovědí svědků shora uvedených nutně vyplynulo, že žalobkyně vykonávala osobně pracovní činnost ve stavu podřízenosti za úplatu, její práce podléhala kontrole, přičemž mzda měla být vyplácena společností ŠTEVJORA, s.r.o. Žalobkyně tak naplnila znaky závislé práce ve smyslu §

2 odst. 1 zákona č. 262/2006 Sb., zákoníku práce, podle kterého závislou prací je práce, která je vykonávána ve vztahu nadřízenosti zaměstnavatele a podřízenosti zaměstnance, jménem zaměstnavatele, podle pokynů zaměstnavatele a zaměstnanec ji pro zaměstnavatele vykonává osobně.

16. Tedy pokud správní orgán prvního stupně na činnost vykonávanou žalobkyní aplikoval ust. § 178b odst. 1 zákona o pobytu cizinců, postupoval plně v souladu se zákonem. Práce, kterou žalobkyně vykonávala, byla jednoznačně výkonem zaměstnání ve smyslu ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců. Soud připomíná, že hypotéza § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců „je-li cizinec na území zaměstnán bez povolení k zaměstnání“ zahrnuje jakoukoliv formu závislé práce, pro kterou je zákonem vyžadováno povolení k zaměstnání, bez ohledu na to, zda byla formálně uzavřena pracovní smlouva mezi zaměstnavatelem a dotčeným cizincem (viz např. rozsudky ze dne 13. 4. 2016, č. j. 8 Azs 74/2016 -34, nebo ze dne 28. 8. 2013, č. j. 8 As 93/2012 - 41). Soud proto námitky, jimiž žalobkyně sporovala prokázání výkonu závislé práce, vyhodnotil jako nedůvodné.
17. Stejně tak není důvodná ani námitka žalobkyně směřující do vymezení rozsahu zaměstnání a od něho odvozené délky zákazu vstupu na území členských států Evropské unie v délce jednoho roku. Rozhodnutí správního orgánu prvního stupně totiž uvedlo za jednoznačně prokázanou skutečnost výkon závislé práce žalobkyně minimálně v den kontroly, tj. dne 19. 4. 2018 (str. 5 rozhodnutí), byť R. Š., jednatel společnosti CORAMEXEXPORT, s.r.o. Oblastnímu inspektorátu práce pro Královéhradecký a Pardubický kraj uvedl, že zde tyto osoby pracují od počátku měsíce března roku 2018 (str. 4 rozhodnutí správního orgánu prvního stupně). Z téže skutečnosti (tj. výkon závislé činnosti žalobkyně minimálně dne 19. 4. 2018), vycházel žalovaný (str. 6 žalovaného rozhodnutí). Ze smlouvy o dílo se pak podávalo, že práce měly být vykonávány do konce roku 2018. Námitka žalobkyně směřovala zejména k zákazu pobytu na území členských států Evropské unie v délce jednoho roku. Ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 umožňuje udělit správní vyhoštění až na dobu 5 let. Dobu jednoho roku považuje soud za přiměřenou okolnostem věci a rovněž za řádně odůvodněnou v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně (str. 8, 9 rozhodnutí) a následně rovněž v rozhodnutí žalovaného (str. 7 žalovaného rozhodnutí).
18. S ohledem na shora uvedené soud uzavřel, že žaloba není důvodná a proto ji zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
19. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když neúspěšná žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení a úspěšnému žalovanému nevznikly dle obsahu soudního spisu takové náklady, které by přesahovaly běžný rozsah jeho úřední činnosti.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Pardubice 9. dubna 2020

JUDr. Petra Venclová, Ph. D., v. r.
samosoudkyně